

ערכה של הצפיה לישועה

ערכה של הצפיה לישועה הוא יותר עליון מהערך של גלוי הישועה עצמה. שכן הישועה היא בלתי סופית ולעולם לא יגיעו אל קצה, כי כל גלוי ישועה אינו אלא חלק של ישועה. אולם הצפיה לישועה כוללת את כל האור האינסופי של הישועה, וביחס לזה כל מה שהישועה יותר רחוקה, הצפיה יותר גדולה. והוא סוד נעימות הגלות שלפני הישועה, ולעתיד יתגלה למפרע כמה נועם היה בכל מה שפעל ד' עם עם קדשו ולא עזבם לעולם.

הצפיה לישועה איננה רק על העתיד, אלא גם בהווה — לצפות לכל שעה שאפשר שתופיע בה הגאולה, ומבלעדי זה אין בכח השעה ההיא שתהא מקרבת את הגאולה, ומפני זה הקץ האחרון נעלם זמנו, למען יצפו ויחכו אליו בכל שעה, וזהו ענין „חבלי גאולה“ — „חבלי משיח“, מלשון חבלים המושכים.

זמכאן הרעה של מחשבי קצים, שדוחים את הצפיה על הזמן ההוא שחושבים עליו, וכל אלו שחשבו את הקץ, חשבו על ה„בעתה“ ולא על ה„אחישנה“, ויש שאם הזמן ההוא מסוגל באמת לגאולה, נדרש ביותר להגביר את הצפיה עליו, שמבלעדי צפיה אי אפשר שהגאולה תתגלה בו.

לזאת, גם זה בכלל הצפיה לישועה, להכיר ולהאמין כי ראויים המה ישראל להגאל בכל שעה ושעה, שאף אם רבים הם הלוקיים מצד החוץ, טהורים ונקיים הם מצד הפנים, כדברי התקוני זוהר תקון ס' על דרא דעקבתא דמשיחא „טב מלגאו ולבושא דיליה ביש דא איהו עני ורוכב על חמור“, שאם לא מכירים בזה אי אפשר לצפות לגאולה באותה שעה, לכן יש להעמיק בקדושתם של ישראל ועומק זכותם

שהם ראויים תמיד לגאולה, ואם עברה השעה ולא נגאלו אין זה אלא מכבשי דרחמנא, ואין לך רשות להרהר בזה.

קדושתם של ישראל מצד הכלל שלהם לא נפגמה מעולם, והיא בזקוק טהרה כמאז ומעולם, כל החטאים והעוונות הם אך מצד הפרט ולא מצד הכלל, ואפילו אם מוצאים כלל שלם שכלם נסוגו אחור, אין זה מצד הכלל, אלא שכל הפרטים הללו נתכונו לדבר אחד, אבל הכלל הקדש של כנסת ישראל במובן האמתי של מושג הכלל של ישראל, — אשר רק הקדושים שבארץ היותר נשגבים יכולים לעמוד על הגובה העליון והמקודש של המושג הזה — מעולם לא חטא ומעולם לא נפגם במאומה, ועל זה נאמר: „גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה“ (משלי ל"א י"ב). וכל הכשלונות והעוונות וההסרות מאחרי ד' ותורתו לא באו אלא מפני שנחלשה ההתקשרות בכלל במובנו האמתי.

ואמנם כשמגיע תור התגלות צעדי הגאולה, ראשית התשובה היא, לשוב ולהקיץ מחדש את מושגי הכלל הנעלם של ישראל, ולהתנער לאט לאט מהפרטיות, שמתוך זה יחדלו כליל כל החטאים והעוונות, הודוונות והשגגות, ולא יהיו עוד.

וזהו התוכן הטהור שבהתעוררות הכללית המתעוררת עתה בכל תוקף, שהשרש הנשגב הזה של רגשת התשובה חדור עמוק עמוק בלבותיהם של ישראל המשתוקקים להתקרב אל הכלל שלהם, לחפוף שיהיה כלל ישראל ומלכות ישראל, מדינת ישראל וכיוצא בזה. וצדיקי הדור קדושי ישראל צריכים להמשיך את הפנימיות שבכלל, תקיפות קדושתו ואורח החיים למעלה למשכיל, להרחיבו בכל מרחבי החיים ולהכניסו בכל הגוי כלו, וזה בא על ידי גלוי הטמיר והנעלם שבכל התעוררות של כנסת ישראל, מצד התמסרות לכלל ישראל, והרמת קרנו, להראות שמצד כלליותו אין בו נפתל ועקש, והכתמים הנראים מבחוץ אינם אלא מצד הפרטיות שעדיין לא התנערו מהם, והגלוי הזה עצמו הוא אחד מדרכי ההתעוררות הפנימיות של הכלל הטמיר והגבוה שלנו, להכשיר על ידי זה כל שעה ושעה שיהיה אפשר לצפות בה לגאולת אמת.